

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.Χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δὲν θὰ βάλω ποδιά — Τὰ μετὰ Χριστὸν θαυματουργὰ παιδιὰ (ὑπό δοσ Μαρίας Πινέλη). — Τὰ κορίτσια ποῦ χάνονται — Αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον ἕως το Ἀκρωτήριον Ногу (ὑπό δοσ Εἰρήνης Νικολαΐδου). Ἡ προστασία τῆς Ἐργατικῆς καὶ αἱ κυρίαὶ τοῦ Πειραιῶς. — Αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς — Παιδικὴ ἑορτὴ — Ἀλληλογραφία. Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΔΕΝ ΘΑ ΒΑΛΩ ΠΟΔΙΑ

Ὁ τίτλος θὰ φανῆ ἴσως καὶ περιέργος καὶ πολὺ πεζός. Ἀλλὰ χαρακτηρίζει μίαν ὀλόκληρον κοινωνικὴν μας τάξιν, καὶ δίδει τὸ μέτρον τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον μεγάλη μερὶς τῶν κοριτσιῶν μας ἀντιλαμβάνεται τὴν ζωὴν.

Ἡ ποδιά ἤμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύμβολον τῆς ἐργασίας, ὡς λάβαρον τοῦ οἰκοκυρεῖου. Γυναίκα, ἢ ὅποια φορεῖ ποδιάν πρέπει ἐν γένει νὰ τίθεται εἰς πολὺ ὑψηλότεραν μοῖραν ἀπὸ γυναῖκα, ἢ ὅποια φορεῖ διαδήματα εἰς τοὺς χορούς. Αὐτὴ προσφέρει εἰς τὴν κοινότητα, τὴν λεγομένην οἰκογένειαν, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀφαιρεῖ.

Καὶ δὲν δίδει μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἠθικὸν σθένος, καὶ παράδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἡ ποδιά εἶναι ἡ σημαία τῆς ἐργασίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς οικονομίας, συγχρόνως δὲ καὶ τῆς καθαριότητος καὶ φιλοκαλίας. Γνωρίζω ἀριστοκράτιδας καὶ πλουσιωτάτας κυρίας, αἱ ὅποια μετὰ τῶν ὠραίων φορεμάτων καὶ ἀσπρροῦχων τῶν ἔχουν μίαν ξεχωριστὴν θέσιν διὰ τὴν ποδιάν. Ἀλλὰ καὶ βασίλισσαι περιφανεῖς καὶ πριγκήπισσαι, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὀπίσθων ἄγνων καὶ ἄδολον τὸ κυανοῦν αἶμα ὑψηλῆς καταγωγῆς, δὲν ἀπαξιοῦν νὰ κάμνουν χρῆσιν τῆς ποδιάς, ὁ-

σάκις ἀσχολοῦνται διὰ τὸ ἰδικίτερον γυναικεῖον βασίλειόν των, τὸ νοικοκυρεῖο.

Καὶ μόνον μία τάξις Ἑλληνίδων τῆς νέας γενεᾶς ἔχει κηρύξει πόλεμον κατὰ τῆς ποδιάς. Ἴσως δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τάξις αὕτη, ἴσως δὲν ἀνήκει εἰς ὀλόκληρον κοινωνικὴν βραχὺδα, ἐξ ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστημονικῶς κατανέμονται αἱ κοινωνίαι. Ἄλλ' εἶναι καὶ ὑπάρχει εἰς μεγάλην πλειονότητα καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν μέσσην λεγομένην τάξιν, συχνότατα δὲ καὶ εἰς τὴν κατωτάτην.

Προχθὲς τὴν Τετάρτην, ἢ ἐδῶ Ἐπαγγελματικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐτέλει τὴν μικρὰν ἐτήσιαν πανήγυριν τῶν ἐξετάσεών τῆς. Γνώρισμα τῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς αὐτῆς ἐτάξαμεν αἱ κυρίαὶ τοῦ Διοικοῦντος Συμβουλίου ἀντὶ στολῆς ὁμοιομορφου, τὴν ὁμοιόμορφον ποδιάν.

Ἐπειδὴ ἡ Βασίλισσα, ἢ Ὑψηλὴ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις αὐτάς, ἢ ποδιά, τὸ ὠραῖον αὐτὸ τῆς σχολῆς ἐμβλημα, ἐκρίθη ἀπαρχίτητος ὡς καὶ πάντοτε διὰ τὴν παράστασιν τῶν μαθητριῶν.

Αἴφνης ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐξετάσεων μία λογομαχία ζῶντ' ἀκούεται ἀνταλλακτικῶς εἰς τὸν διάδρομον μετὰ τῆς διευθυντρίας τῆς σχολῆς κ. Γιαλούρη, οἰκοκυρῆς πρώτης τάξεως, καὶ μιᾶς μαθητρίας, στολισμένης μὲ τὸ ὠραῖον Κυριακάτικόν της φόρεμα.

«Ποῦ εἶναι ἡ ποδιά σου; — Δὲν θὰ βάλω ποδιάν. — Εἰς τὰς δύο αὐτάς φράσεις περιστρέφετο ἡ συζήτησις. Ἡ μὲν διευθύντρια ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τοῦ λαθάρου τῆς οἰκοκυροσύνης, ἢ δὲ μαθήτρια ἀπαρνούμενη αὐτὸ ρητῶς κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἑορτήν.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ μαθήτρια ἀνήκει εἰς τὴν μέσσην τάξιν, ὅτι ἀκούει μαθήματα οἰκοκυρεῖου δι' ἰδίαν τῆς μόρφωσιν καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῇ εἰς

τὸ μάθημα τῆς οἰκιακῆς, ὑγιεινῆς καὶ τῆς μαγειρικῆς, διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἀπαρκίτητος εἶναι ἡ ποδιὰ μετὰ πολλὰς ἐν τούτοις δικαματρύρας ἡ ποδιὰ περιέβαλλε τὸ νεαρὸν σῶμα τῆς μικρῆς ἐπαναστάτιδος καὶ ἐσκέπασε μὲ κἀποιαν σκληρότητα τὰς κομψότητας τῶν γραμμῶν καὶ τὰ στολισματὰ τοῦ ἐπισήμου Κυριακάτικου φορέματος.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἤμποροῦσε νὰ περᾶσῃ ἀπαρτηρητὸν, ἂν δὲν ἦτο ἐνδεικτικὸν τῆς ἐμφύτου σχεδὸν ἀποστροφῆς, ἣν μεγάλη μερὶς τῶν κοριτσιῶν αἰσθάνεται διὰ τὴν ποδιάν, ὡς καὶ διὰ τὴν οἰκοκυρικὴν μόρφωσιν, τῆς ὁποίας αὐτὴ εἶναι τὸ σύμβολον. Καὶ διὰ τὴν ἀποστροφήν αὐτήν, φόβος εἶναι μήπως τὴν εὐθύνην φέρει αὐτὴ ἡ οἰκογένεια καὶ ἰδίᾳ αἱ μητέρες.

* *

*

Τὸ νοικοκυριό, ἡ τάξις καὶ ἡ πρακτικὴ μόρφωσις διὰ τὴν μεγάλην καὶ πολυπληθῆ μεσαίαν τάξιν εἶναι πράγματα πάρεργα, τὰ ὁποῖα τίθενται εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα διδάσκονται ἐπιπολαίως ἢ μᾶλλον δὲν διδάσκονται διόλου.

Τούτων προηγούμενα τὰ γαλλικὰ, τὰ γερμανικὰ, τὸ πιάνο, αἱ ὠραῖαι τέχναι, ὅχι βεβαίως διὰ τὰς ὀλίγας ἰδιοφυΐας, αἱ ὁποῖαι ἀπαντοῦν μεταξὺ τῶν πολλῶν κοινοτάτων γυναικείων μυαλῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀνεπίδεκτοι πάσης ἀνωτέρας πνευματικῆς μορφώσεως. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ μίαν ξένην γλῶσσαν ὡς πρέπει ἡ μικρὰ ἀδιάφορον. Θὰ μάθῃ πάντοτε ἀσκουμένη πέντε ἐξ ἡμερῶν, μὲ ξένην συνοδὸν τοῦ περιπάτου, νὰ ψελλίξῃ ὀλίγα λόγια. Δὲν ἔχει καμμίαν κλίσην διὰ τὸ πιάνο. Μετὰ δὲ τριῶν χρόνων μαθήματα θὰ κατορθώσῃ νὰ παίξῃ ἕνα βάλς καὶ καμμίαν πόλκαν. Τόσον ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ λέγῃ ὅτι παίζει, ὡς καὶ ὅτι εἰξεύρει Γαλλικὰ ἢ Ἀγγλικὰ.

Φυσικὰ αἱ ὑψηλαὶ αὐταὶ ἐνσχολήσεις τῆς προστοιμαζομένης διὰ τὴν κοσμικὴν μόνον ζωὴν κόρης δημιουργοῦν τὴν μανιώδη κλίσην πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολυτέλειαν, πρὸς τὴν ζωὴν τῆς ἐπιδείξεως, πρὸς τὴν ἀφοσίωσιν εἰς κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν μανίαν αὐτήν.

Τὰ σοβαρὰ, τὰ πραγματικὰ, ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς μελλούσης οἰκογενείας, ἡ ἡσυχία ἡ ψυχικὴ αὐτῆς τῆς κόρης, ὡς συζύγου καὶ μητρὸς, αὐτὰ ὅλα διὰ τὴν μεγάλην πλειονότητα μένουσιν ἀγνωστὰ, θεωροῦνται περιττά, σχεδὸν φαίνονται νὰ ὑποτιμοῦν τὴν ἀνατροφήν. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ποδιὰ καταπολεμεῖται, καὶ αἱ τάξεις αἱ ἰδρυμέναι εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν, ἐπίτηδες διὰ τὴν οἰκοκυρικὴν μόνον μόρφωσιν τῶν μαθητριῶν, ἀριθμοῦν μαθητριάς εἰς τὰ δάκτυλα.

Καὶ ναὶ μὲν μεταξὺ τῶν ὀλίγων ὑπάρχουν καὶ κἀκὰ κορίτσια προοριζόμενα διὰ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα, αἱ ὁποῖαι ἐντρέπονται νὰ φοροῦν ποδιὰ καὶ ἀρνοῦνται νὰ μάθουν ὑγιεινὴν τῶν βρεφῶν καὶ ὑγιεινὴν τοῦ σπιτιοῦ, διότι δὲν θὰ ὀμιλήσουν ποτὲ ἐνώπιον τρίτων, διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν πῶς πρέ-

πει νὰ τρέφεται καὶ νὰ λούεται καὶ νὰ ἐνδύεται ἕνα μωρὸ καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ μάθημα αὐτὸ ταῖς εἶναι ἄχρηστον.

Μία ἢ δύο μάλιστα τὸ ἐθεώρησαν σκανδαλώδες νὰ ἐξεταστοῦν εἰς τὸ μάθημα αὐτό. Φαντασθῆτε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσουν περὶ τῆς ἀπκλότητος καὶ εὐαισθησίας τοῦ γυμνοῦ σώματος τοῦ μωροῦ. Περὶ τοῦ τρόπου ποῦ πρέπει νὰ τὸ ἐνδύουν διὰ νὰ μὴ τὸ πληγόνουν καὶ νὰ μὴ τὸ βασανίζουν. Τί ἐντροπὴ διὰ τὴν παρθενικὴν των αἰδῶ !!

Αὔριον, ὅταν τὸ μικρὸ σωματάκι τοῦ μικροῦ των θὰ πληγόνεται, καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀνησυχίας του θὰ ξεσχίζουσιν τὰ αὐτιά των, θὰ εὐρεθῇ καμμία φιλόφρωνος γυναικοῦλα τῆς ὑπηρεσίας των νὰ προμηθεύσῃ παπαρουνόσκονιν καὶ ὕπνον πολύωρον εἰς τὸ βασανισμένον μικρόν. Καὶ αἱ νεαραὶ μητέρες θὰ εὐρίσκουν καιρὸν νὰ παίξουν τότε τὸ βάλς, τὸ ὁποῖον ἐμάνθαναν τόσα χρόνια, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ συνοδεύῃ ἀντὶ ναυουρίσματος τὸν φαρμακευμένον ὕπνον τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔτσι εὐκόλα καὶ ἄκοπα θὰ εἰσάγουν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ σπέρματα βλακείας καὶ ἠλιθιότητος διὰ τὸ μέλλον.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΠΑΙΔΙΑ

B'.

Ὁ Aendelssohn εἰς ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν ἔπαιζε δυσκολωτάτας συνθέσεις, καὶ τὰ γυμνάσματα τοῦ Cramer μετέφερον ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ των τόνου εἰς τὸν σχετικὸν ἰσοδύναμον αὐτοῦ. Εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν ἔπαιζε δημοσίως εἰς τὸ Βερολίνον, ὡς πεπειραμένους καλλιτέχνους.

Ὁ νεαρὸς Heinrich Heine, ὅστις ἔζη τότε εἰς τὸ Βερολίνον, τόσον κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ θαυματουργοῦ παιδιοῦ, ὥστε μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ «Norderney» γράφει περὶ αὐτοῦ :

«Ἐνίοτε ἐνθυμοῦμαι κ' ἐγὼ τὸ παλαιὸν ἀγαπητὸν διήγημα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀλιέως, ὅστις εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς παραλίας μίαν νύκτα, ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ χοροῦ τῶν Νηρηίδων, καὶ μετὰ ταῦτα παίζων τοῦτον ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου του κατεμάγευε καὶ ἔσυρε τοὺς κατοίκους τῆς ὑψηλοῦ πρὸς ἑαυτόν. Τὸ διήγημα τοῦτο μοὶ διηγείτο εἰς ἀγαπητὸς φίλος, ὅτε εἴμεθα εἰς μίαν μουσικὴν συναυλίαν, θαυμάζοντες ἐπίσης ἕνα τοῦ εἶδους τούτου ἀξιοθαύμαστον παιδίον τὸ ὁποῖον ἠκούομεν παίζον· ἦτο ὁ Felix Mendelssohn Bartholdy.

Ἐπὶ τούτοις καὶ παιδιὰ μεγαλοφυῆ ὄχι πρώτου βαθμοῦ. Τὰ τοιαῦτα δὲν φαίνονται νὰ εἶνε κάτοχα ταλάντου, δι' ἕνα ὁποιοδήποτε κλάδον τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς τέχνης, ἀλλὰ διακρινόμενα διὰ τὴν ταχεῖαν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν αὐτῶν δυνάμεων π. χ. διὰ πιστὸν μνημονικόν, δι' ἰδέας ὀρθοτάτας· ἄλλα πάλιν ἀπ' ἐναντίας φαίνονται σιωπηλὰ, σκεπτικὰ, ἀπευθύνοντα ἐρωτήσεις σπουδασιότητας, καὶ ὑποσχομένα ἐπίσης μέλλον λαμπρόν.

Ἄλλ' ὀφείλει τις νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ παραδεχθῇ, ὅτι εἰς ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ παιδιὰ, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνονται αἱ πρώμοι αὐταὶ τάξεις, ὅτι αὐταὶ εἶνε ὀρισμένους λειτουργίαι

πνευματικῆς ; Ὄφείλει τις πρὸ πάντων τὴν ἀκόρεστον αὐτῶν περιέργειαν καὶ τὸν πόθον τοῦ διδάσκεσθαι νὰ θεραπεύῃ πάντοτε, παραθέτων νέαν ὕλην πρὸς μελέτην καὶ ἀναζήτησιν ; Ὄφείλει τις νὰ ἐπιφορτίξῃ καὶ πιέξῃ τὸν υἱὸν τοῦ ὅπως δρέψῃ καρποὺς ἐκπλήσσοντας διὰ τὴν πρόωρον αὐτῶν ὀρίμανσιν ; Ὁχι. Ἀπ' ἐναντίας ὀφείλει νὰ μὴν ἐπισπεύδῃ τὴν ἤδη τρέχουσαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, ἵνα μὴ πάθῃ ὑπὸ τοῦ κόπου ἡ σωματικῆ.

Ματαιότης γονέων ἀμαρτάνει μεγάλως πολλάκις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου, ὅταν τὰ τρυφερὰ αὐτὰ φυτὰ ἐρεθίζουσιν τοποθετοῦντες εἰς θερμοκήπια, ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα τῆς προσδιορισμένης ὥρας παρουσιάζουσιν ὀρίμους καρπούς. Ἡ σωματικὴ ἀνηρότης καὶ ὑγεία ὑποσκάπτονται ὑπὸ τοῦ ἄφρονος τούτου μέτρου, καὶ ὄχι σπανίως ὑπὸ τῆς φύσεως πλουσίας προικισμένα παιδιὰ, ἐνεκα τῆς ἀλόγου αὐτῆς ματαιότητος, ἔχασαν τὸν πλοῦτον τοῦτον καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Ὁ Mogart ἔζησε καχεκτικὸς καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἄς μὴ λησμονώμεν ὅ,τι εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς Ἰωάννης Bernhard Basedow, ἀποθανὼν τὸ 1790. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεχθὲν, ἐν τῇ ἀπλότητί του εἶνε ἀξιοσημείωτον :

«Ἡ παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία πρέπει νὰ εἶνε ὁ καιρὸς τῆς παιδείας, τῆς ἀναψυχῆς, τῆς χαρᾶς. Μὴ καταστρέφετε ταύτην, ἄλλως τε διὰ τῆς πολυ τρυφερᾶς σας στοργῆς, ἐπιφορτίζοντες τὰ τέκνα σας διὰ καθηκόντων καὶ ἐργασίας τῆς μελλούσης ἡλικίας, διότι ὑπάρχει κίνδυνος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐμποδισθῇ ἡ πρόοδος τοῦ μέλλοντος. Ἐγὼ ἔχασα ἐν ἀγαπητὸν παιδίον εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν, ἀλλ' ὅ,τι μὲ παρηγόρει εἰς τὴν παραφορὰν τῆς λύπης μου ἦτο, ὅτι τὸ εἶχα ἀφήσει νὰ ζήσῃ ἐλευθέρου καὶ ἀπίστου, ὅσον ἡ παιδικὴ ἀθωότης τὸ ἐπέτρεπε.

Πῶς ὀφείλει τις ν' ἀνατρέφῃ τὰ ὑπὸ ταλάντου καὶ πρόωρου πνευματικῆς ἀναπτύξεως ὑπὸ τῆς φύσεως προικισμένα παιδιὰ, μᾶς τὸ διδάσκει καὶ λέγει τρανῶς ὁ εἰδήμων πρὸς τοῦτο πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Theodor Körner.

Ὁ νεαρὸς οὗτος ψάλτης τῆς ἐλευθερίας (1791—1813) ἀπέθανεν πρὶν συμπληρώσῃ τὸ 22 ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸν ἔνδοξον θάνατον τοῦ πιστοῦ ὑπηκόου ὑπὲρ τῆς πατρίδος του· καὶ μολταῦτα ἀφήκεν εἰς τὴν ἐπερχομένην γενεάν θαυμαστὴν ἀλληλουχίαν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς σήμερον εὐχαρίστως ἀναγινώσκονται : «Ὁ λαὸς ἐγείρεται» «Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ λάμπον εἰς τὸ δάσος», «Πάτερ κράζω σε» καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ὥρων πρὸ τοῦ θανάτου του στιχοῦργηθὲν «ἄσμα τῆς σπάθης».

Πολὺ ἐνωρὶς ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Körner ὁ ποιητικὸς οἶστρος. Εἶχεν ἄλλως τε γράψῃ ἐν ταυτῷ διηγήματα, μελοδράματα, κωμωδίας καὶ τραγωδίας.

Ὁ πατὴρ του ἦτο φίλος στενὸς τοῦ Schiller καὶ Goethe· τὸν ἐπεσεύοντο πολὺ συχνὰ καὶ οἱ δύο οὗτοι ἐστεμμένοι τῆς ποιήσεως· ἐκτὸς τούτου δὲ εἶχε καὶ συνεχῆ ἀλληλογράφιαν μετ' αὐτῶν.

Οἱ στίχοι τοῦ Schiller ἦσαν φαίνεται τὰ πρῶτα ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐπετράπη ν' ἀναγνώσῃ ὁ υἱός.

Τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ τάλαντον καθ' ἀρχὰς ἐφάνη ὡς νὰ εἶχε τάσιν πρὸς τὸ εὐτράπελον. Καὶ δὲν ἐστρεφεῖτο ὕλης διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον τὸ ἀνηρόν τῆς ζωῆς του καὶ ἡ φαιδρότης τῆς νεότητος δὲν εἶχον πιεσθῇ ἐν αὐτῷ.

Ἄλλὰ τί ἔκαμεν ὁ πατὴρ, ὁ ἐνθουσιώδης φίλος καὶ λάτρης τοῦ Schiller καὶ Goethe ; Ἐσπευτε νὰ χαιρετήσῃ ὡς ποιητὴν τὸν μονογενῆ του υἱόν, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀδυναμίαν ; Ἐστειλε τὰ πρῶτα ποιητικὰ αὐτοῦ δομικὰ ἀμέσως πρὸς τοὺς δύο ἥρωας τῆς ποιήσεως φίλους του, ζητῶν τὴν γνωμοδότησίν των διὰ τὸν μικρὸν Θεόδωρον ;

Τίποτε ἐξ ὧν τούτων ! Ὁ υἱὸς ἐλάτρευε τὴν ποίησιν. Ὁ πατὴρ ἀντελήφθη τοῦτο καλῶς, καὶ ἐθεώρησε φρόνιμον τὰς πρῶτας αὐτοῦ πτερυγίσεις νὰ τηρήσῃ ἐν σιγῇ μὴ μετατρέπων οὕτω τὴν εὐγενῆ τάσιν εἰς ματαιότητα. Ὁ υἱὸς εἶχε πολλὴν περὶ ποιήσεως ἰδέαν, ὥστε εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἥτις τὰ μάλα τὸν ἐνδιέφερε, ἔγεινεν αὐστηρότερος κριτῆς, βαίνων μετὰ πολλῆς φρονήσεως, βραδέως, μὴ τυχὸν σφάλει, ἐλαμβάνων τὴν κλίσην ὡς ἀληθῆ τέχνην. Εὐκολίαν συνθέσεως δὲν ἀρκεῖ πρὸς κρίτην, πρὸς χαρκακτηρισμὸν τῆς ἀληθοῦς τέχνης. Χειροκρότησις μὴ ἐπιτευχθεῖσα διὰ πραγματικοῦ κόπου εἶνε τι ἐπικύνδυνον. Γίνεται ἐνίοτε αἴτιον ἐμποδίζον τὴν ἀνοδὸν τοῦ χειροκροτηθέντος προσώπου, καὶ μάλιστα, ἐὰν ταχεῖα κόπως συνδυασθῇ μὲ τὴν ματαιοφροσύνην.

Πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ πατὴρ τοῦ Körner ἐφρόντισεν ὅπως ὁ υἱὸς δυναμώσῃ σωματικῶς καὶ ἡ πνευματικὴ του μόρφωσις νὰ μὴν ἐπιδιώκεται μετὰ βίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸν περισσώτερον καιρὸν ἐνησχόλει τὸν μικρὸν εἰς τὸν κήπον καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Loschwity, τῶν ὁποίων ἀμπέλων τὴν κορυφὴν ἐστόλιζεν ἐν περιπτερον ὀνομαστόν, καὶ ὅπου ὁ Schiller ἐτελείωσε τὸν Don Carlos του.

Ἀπόδειξις τρανωτάτη τῆς σοφῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν ὁ πατὴρ οὗτος πρὸς τὸν υἱόν του εἶνε ἡ ἀκόλουθος πρὸς τὸν Schiller ἐπιστολὴ τοῦ ἰδίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28 Ἰανουαρίου 1796.

«Κάρολέ μου. Τὸ παιδί ὁσημέραι γίνετα μᾶλλον ἐνδιαφέρον· ἴσως εἶναι πλάνη πατρικῆς ἀδυναμίας. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι διέκρινα καὶ τινα ἀξιοσημείωτα δείγματα ποιητικοῦ ταλάντου εἰς αὐτό. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφίνων τρέχη τὸν φυσικὸν τῆς δρόμον ἢ ὑπόθεσις, ὑπὸ φόβου μὴ καταστρέψω τι. Ὅ,τι δὲν φυτρώνει ἀφ' ἑαυτοῦ, δὲν φυτεύω ἐγώ ! Τοῦτο εἶνε τὸ σπουδαιότερον τοῦ ζητήματος μέρος περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ ὀμιλήσωμεν.

Εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν γράφει :

«Ὁ Θεόδωρος δὲν συγκαταριθμεῖται εἰς τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν πρώτων αὐτῶν γνώσεων ἱκανοποιοῦσι τὴν ματαιότητα τῶν γονέων.»

Ὁ δὲ βιογράφος τοῦ Körner F. Förster λέγει : «Πολυειδέεις σωματικαὶ ἀσκήσεις εἰς τοὺς παιδικούς χρόνους ἔκαμαν τὸ σῶμα ἰσχυρόν καὶ ἐλαστικόν, ὥστε ὁ νεανίας ἔγεινε ζωηρὸς χορευτῆς, τολμηρὸς ἵππευς, ἐπιτήδειος κολυμβητῆς,

και πρό πάντων δεξιός παλαιστής, δικαριθείς εις την πυγμήν και την πάλην».

Και μολαταύτα ο Θεόδωρος Körner αν και διήλθε τον περισσότερον καιρόν των παιδικών του χρόνων εις το υπαιθρον, τεντώνων και κάμπτων τους τρυφερούς αρμούς του νεαρού σώματος, αν και δεν καθυπεβλήθη υπό του πατρός του εις ακαιρον πνευματικὴν ἐνασχόλησιν ἐφάνη ἐν τούτοις ἡ ὠρίμκνσις τῆς ποιητικῆς δυνάμεώς του ἐνωρίτζατα.

Και τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ σῶμα ἐνέκλειε μίαν μεγάλην και ἰσχυρὰν ψυχὴν. Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1813 ὡς γενναῖος φημισθεὶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀπέθανεν, εις τὰς πυρίνους και πολυχρόμους τῶν πολεμικῶν ἀσμάτων του γράμμὰς «λύρα και ζίφος» εἶχεν ἤδη θεμελιωθῆ τὸ μνημεῖον τῆς φήμης του. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ὠραία νεανική και πλήρης ἡρωϊσμοῦ μορφή του, ἡ συγκαταριθμουμένη εις τοὺς ἐνδόξως πεσόντας ἱππεῖς, κκτατάσσεται εις τοὺς ἀγαπητοὺς τοῦ ἔθνους ποιητὰς και οἱ πρὸς ὀρμὴν πτήσεως στίχοι του ἐνεθουσίασαν πολλοὺς νέους, και ἐνέπνευσαν τὸ ὕψιστον ἰδεῶδες τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος.

Ὅθεν οἱ γονεῖς, οἱ πρκατηροῦντες πρόωρον πνευματικὴν ἀνάπτυξιν εις τὰ τέκνα των και θέλοντες νὰ μορφώσητε αὐτὰ ἀρμοδίως, ἀναμνησθεσθε τῶν σοφῶν περὶ ἀνατροφῆς ἀρχῶν τοῦ πατρός του Θεοδώρου Körner. Φροντίζετε τὴν σωματικὴν ὑγιείαν, μὴ παραμελεῖτε τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, καθότι τὰ σωματικὰ γυμνάσια ἀνήκουν, ὅπως και τὰ πνευματικὰ, εις τὴν ἀνατροφὴν. Και μάλιστα εις τὴν ἐποχὴν μας, τῆς νευρασθενείας, ἡ σωματικὴ ἀσκήσις εἶναι ἀναγκαιοτάτη, διότι ἡ ἀδυναμία τῶν νεύρων ἐπηρεάζει τρομερὰ τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματος.

Κατὰ τὸν Gottfried Kessler

Μαρία Πινέλλη.

ΟΣΑΙ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν γίνεται λόγος εις τὰς ἐφημερίδας περὶ κοριτσιῶν ἡλικίας ἀπὸ δώδεκα ἕως δέκα πέντε ἐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶτε ὡς ἐργάτιδες εις ἐργοστάσια, εἶτε ὡς ὑπηρέτριαι ἐξαφανίζονται. Ἡ ἀστυνομία ἀργίζει ἐρεῦνας, οἱ γονεῖς ἀναστκτόνουν τὸν κόσμον και ὡς ἀποτέλεσμα τὰ παιδιὰ σπανίως ἀνευρίσκονται.

Ἐὰν ἐζούσαμεν εις τὸν μεσαιῶνα θὰ ἐπιστεύχαμεν ὅτι ὑπάρχει κάποια κκτηραμένη γωνία τῶν Ἀθηνῶν, εις τὴν ὁποῖαν φυλάττουν δράκοντες ἀκοίμητοι, θηρία ἐπιβλαβῆ και ἀπκίσιαι, τὰ ὁποῖα ὡς μόνον τροφήν των ἔχουν τὴν σάρκα τῶν πτωχῶν κοριτσιῶν. Ἡ ὅτι εις κάποιαν ξένην χώραν ὑπάρχει νέος Μινώταυρος, ὁ ὁποῖος λαμβάνει κατ' ἔτος ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ὠρισμένον ἀριθμὸν παρθένων, τὰς ὁποῖας τὸ τέρας ἐκεῖνο κκταβροχθίζει. Και με τὰς σκέψεις αὐτὰς θὰ ἐδικαιολογούσαμεν τὸν ἐξαφανισμὸν τὸν μυστηριώδη τῶν κκτ' ἔτος χανομένων νέων κοριτσιῶν.

Ἄλλ' ὁ μεσαιῶν παρήλθε με τὰ σκότη του και τὰ φκντάσματά του. Οἱ δράκοντες εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν ἐμφανίζονται ὡς σχέδια μόνον εις τὰς κοσμητικὰς τέχνας. Και οἱ ἐπικίνδυνοι ταῦροι, ζῶα τρεφόμενα ἀπὸ φυτικὰς οὐσίας, εὐρίσκονται ἀκόμη εις μά-

χας, μόνον με τοὺς ὀλίγους ὑπολειπομένους Ἰσπανοὺς ταυρομάχους, οἱ ὁποῖοι τοὺς σκοτόνουν ἀλύπητα.

Και ὅμως τὰ κορίτσια χάνονται και ὁ ἀριθμὸς των αὐξάνει δυστυχῶς ἀπὸ ἔτους εις ἔτος. Τί γίνονται λοιπόν; Και ἀφοῦ τόσον ἡ ἀνθρωπότης προώδευσε και αἱ κοινωναὶ ἐπολιτίστησαν, πῶς ἀκόμη μέσα εις πόλεις μεγάλας, αἱ ὁποῖαι περιφρουροῦνται με νόμους, φυλάττονται ἀπὸ στρατοὺς και ἀρχάς, κυβερνῶνται με πολιτεύματα φιλελεύθερα συμβαίνουν πράγματα σκοτεινά, τὰ ὁποῖα ἐν μυστήριον περιβάλλει και εἰς θάνατος κατὰ τὸ μᾶλλον και ἤττον ἀγριοὺς και ἀπκίσιος σκεπάζει με τὸν μαῦρον πέπλον του;

Και εις τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὴν διληματικὴν μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἀπηχῆ θρηνώδης φωνὴ ἀγωνίας, ὡς νὰ ἀκούεται ἀπὸ σημεῖα τινὰ τῆς πόλεως συμφωνία στεναγμῶν παιδικῶν, ὡς νὰ ρίπτεται μία κατάρρα ὀδύνης μυστικῆς εις τὸ κοινωνικὸν κκθεστῶς, τὸ ὁποῖον στηρίζεται εις τὸ ψεῦδος, θεμελιόνεται εις τὴν φλυσιότητα, και περικοσμεῖται ἀπὸ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον και σκληρὸν κοινωνικὸν φενακισμὸν.

Και ἡ κατάρρα και οἱ στεναγμοὶ αἱ φωναὶ τῆς ἀγωνίας φαίνονται ὡς νὰ λέγουν: Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ κοινωναὶ ἐπολιτίστησαν, ὅτι τὰ ἤθη ἐξημερώθησαν, ὅτι τὰ φιλελεύθερα πολιτεύματα περιφρουροῦν τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν και μεγάλων ἐξ ἴσου. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουν νόμοι, τοὺς ὁποῖους ἡ θεὰ Νέμεσις ἐθέσπισε και οἱ λειτουργοὶ ἐφκρμύζουσι σήμερον. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Μεσαιῶν παρήλθε και ὅτι αἱ σκοτειναὶ σελίδες του διεγράφσαν πλέον ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Οἱ ἄνδρες σας τῆς τηθένου ψεύδονται, και οἱ στρατοὶ σας και αἱ ἀρχαὶ σας με τὰ χρυσαῖα σπαθία και τὰ λευκὰ λοφεῖα και τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους βραβεῖα τῆς τιμῆς και τῆς ἀνδρείας εἶναι τόσα ὄργανα μιὰς ματαιίας και κούφης ἐπιδειξέως πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπάρχει, προόδου ἡ ὁποῖα εἶναι ὄνειρον, ἀμύνης κοινωνικῆς, ἡ ὁποῖα ὁμοιάζει με τὸν πλέον ἐπίβουλον και καταχθόνιον ἐμφύλιον σπαραγμὸν.

Και ἡ ἀσθενὴς ἀπήχησις τῆς κατάρρας και τῶν στεναγμῶν γίνεται ὀλονὲν πλέον ἔντονος και ἰσχυρά. «Ὅχι μόνον δὲν εἶσθε δίκαιοι, λέγει, ὅχι μόνον δὲν εἶσθε φιλόανθρωποι, ἀλλ' εἶσθε βάρβαροι και ἄγριοι και ἀπκίσιοι, ἀφοῦ οἱ νόμοι σας ἐπιτρέπουν, ἀνέχονται, δικαιολογοῦν τὸν θάνατόν μας τὸν βραδὺν και βασιανιστικόν.

Τὰ κέντρα τοῦ μαρτυρίου μας, αἱ παγίδες τῆς ἀμερίμου και ἀθῶας παιδικῆς ζωῆς μας, οἱ βωμοὶ τῆς θυσίας, ἐπὶ τῶν ὁποῖων μαρτυρικῶς σθύνει τὸ φῶς τῆς ψυχῆς μας, δὲν εἶναι κρυμμένοι εις τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, οὔτε εις μακρυνὰς ἐρήμους, οὔτε εις σπήλαια θηρίων ἀπρόσιτα.

Εἰς τὰς γνωστότερας τῶν Ἀθηνῶν λεωφόρους, εις τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους, εις τὰς πλατεῖας, εις τὰς ὁποῖας φαίνεται νὰ βασιλεύη δικαρκῆς ἡ χαρά, μέσα εις μερικὰ μεγάλα κτίρια στολισμένα πομπωδῶς ἢ εις οἰκίσκους ταπεινοὺς, εις τοὺς ὁποῖους φαίνεται νὰ φωλεῖ ἡ εὐτυχία, ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων σας τὰ ἀπαθῆ και τὰ ἀδιάφορα ἀνοίγεται ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸ και ἀνὰ εἰς μικρὸς τάφος, και σθύνει πρὸ τῶν παιδικῶν βλεμμάτων μας τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἄλλοτε ἄνδρες ἄγριοι και βάρβαροι, εις τοὺς ὁποῖους ὅμως ὄφειλε τὸ φύλον με τὴν ζωὴν, διότι ἐγεννώμεθα θήλαα, μετὰ ἔθκπταν εὐθὺς ζωντανά, ὡς ὄντα ἄχρηστα εις τὸν πλουτισμὸν των. Τώρα φιλοανθρωπότεροι ἐκεῖνοι ποῦ μετὰ δίδουν τὴν ζωὴν, ὅχι μόνον δὲν μετὰ φονεύουν πλέον, ἀλλὰ και μετὰ ἀγαποῦν τόσον, ὥστε νὰ πλέκουν ἐνίοτε ὄνειρα χαρῆς και εὐτυχίας περὶ τὴν παιδικὴν κλίνην μας. Πιστεύοντες εις τὸν πολιτισμὸν σας, βασιζόμενοι εις τὴν δικαιοσύνην σας, ἐμπιστευόμενοι εις τὰς πομπωδῆς ἐπαγγελίας σας, μετὰ ἀνατρέφουν με στοργὴν, μετὰ μεγαλύνουν, μετὰ ἀγάπην. Και τὴν στιγμὴν κατ' ἤν ἀδυνατοῦντες πλέον νὰ μετὰ θρέψουν, μετὰ ἀφήνουν νὰ δοκιμάσωμεν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὰ μικρὰ πτερά μας ἐξῶ τῆς μητρικῆς φωλεῆς, ὁ θάνατος μας ὀργανωμένος ὑπὸ τὴν σκιάν των νόμων σας και ὑπὸ τὴν αἰγίδα των ἀρχῶν σας μετὰ ἀναμένει.

Τὰ ὄργανα αὐτὰ των νόμων σας εἶναι συχνότατα οἱ δήμιοι μας. Μικροὶ ἢ μεγάλοι, νέοι ἢ γέροντες, μετὰ περγαμηνὰς χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου ἔχουν ἀνάγκην διὰ νὰ ποικίλουν τὴν εὐτλεῆ ὑπαρξίν των, διὰ νὰ σκοτόνουν τὰς στιγμὰς τῆς ἀνίας των, διὰ νὰ χορταίνουν τὰ ἄγρια ἐνστικτὰ των, ἀπὸ τὴν τρυφεράν, τὴν ἀφελῆ, τὴν εὐπιστον παιδικὴν ψυχὴν μας. Και ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ἀνοίγουν τάφους και σκορπίζουν ἀμέριμνα σταυροὺς και μεταβάλλουν ὠρισμένα σημεῖα τῆς πόλεως εις νεκροταφεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μεταδίδεται σιγὰ, σιγὰ, ἐν μόλυσμα θανάτου και θνησιγενοῦς ἐθνικῆς και κοινωνικῆς ζωῆς φρικαλέας και ἀπαισίας.»

Αὐτὰ μοῦ ἐφάνη νὰ διέκρινα μέσα εις τὴν ἀπήχησιν των παιδικῶν στεναγμῶν των κοριτσιῶν των ἀπὸ δέκα ἕως δέκα πέντε χρόνων, τὰ ὁποῖα χάνονται, πολυπληθέστερα πολὺ ἀπὸ ὅσα ἀναφέρουν αἱ ἐφημερίδες και ἀπὸ ὅσα φαίνεται νὰ ἀναζητῆ μετὰ τὰ μυστικὰ και δραστήρια ὄργανά της ἡ ἀστυνομία.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ἀπὸ τὸν ἅγιον Φραγκίσκον ἕως τὸ ἀκροτήριον Horn

Εἰς τὴν θέσιν ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ἡ μεγάλη πόλις τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, μία ἀπὸ τὰς βασιλίτσας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ, δὲν ὑπῆρχε πρὸ σκράντα ἐτῶν, παρὰ ἕνα μικρὸ χωρὶ ὀνομαζόμενον Yerba-Buena.

Αἱ δύο δυνάμεις τῆς Καλιφορνίας εἶνε κατὰ πρῶτον λόγον: τὰ δολλάρια και κατὰ δεύτερον αἱ γυναῖκες. Και τῶν δύο ἡ βασιλεία εἶνε ἡ ἐργασία. Εἰς τὸν Ἁγιον Φραγκίσκον δὲν ὑπάρχουν ἄργιοι: ὄλοι ἐργάζονται: αἱ νεάνιδες τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, ὅπως και τὰ κορίτσια τοῦ πτωχοῦ τῆς Κινεζικῆς συνοικίας. Κάθε μία εἶνε μέλος ἐνὸς οἰουδήποτε συλλόγου, ἄλλαι διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς ἐκκλησίας, ἄλλαι διὰ τὴν διοργάνωσιν μιᾶς ἀγορᾶς, μιᾶς συναυλίας ἢ θεατρικῆς παραστάσεως. Αἱ αἰρέσεις και αἱ θρησκευτικὰ διαίρέσεις εἶνε πολυάριθμοι εις τὴν Βαυλιῶνα αὐτὴν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς, εις τὴν ὁποῖαν ἀκμάζει και ὁ Μορμονισμός.

Ὁ Brigham Young ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τοῦ Μορμονισμοῦ, σήμερον νεκρὸς, ἀφοῦ μετὰ κόπου ἤνοιξε δρόμον διὰ μέσου των λειμῶνων και των πετρωδῶν ὄρεων, ἐφάνη εις τὴν περιφέρειαν τῆς Utah, ἡ ὁποῖα ἀκόμη δὲν ἦτο παρὰ ἔρημος. Ἄλλ' εις τὰ μάτια των φυγάδων αὐτῶν, ἡ ἔρημος αὐτὴ ἦτο εὐλογημένη γῆ, μία ἀληθὴς Χαναάν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸ σχέδιον μεγάλης πόλεως εὐρίσκατο χαρᾶγμένον εις τὰς ἐρήμους ὄχθας τῆς μεγάλης λίμνης Salt Lake, και ἤρχισαν νὰ κτίζουν τὸ «ἱερόν». Ἐν ὅσῳ τὸ Salt Lake City ὑπῆρξε χωρισμένον ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν ὀμοσπονδίαν ἦτο ὁ παράδεισος των πολυγύμων ἀναμορφωτῶν. Δυστυχῶς ἡ προσάρτησις τῆς Utah και ἐπίσης τῆς Καλιφορνίας εις τὴν μεγάλην Ἀμερικανικὴν δημοκρατίαν, κατέστρεψαν τὴν μέλλουσαν τύχην τῆς νέας Ἰερουσαλήμ. Ἡ ἀνακάλυψις λατομείων χρυσοῦ συνετέλεσε εις τὴν ἐπιδρομὴν των Γεντίλων, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐφοβοῦντο: ἔπειτα ἡ κατὰ τὸ 1869 κκτασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἔφερον ἕνα φοβερώτερον κτύπημα εις τὸ μέλλον τῆς μικρᾶς αὐτῆς κοινωνίας.

Μετὰ ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας, οἱ Μορμόνοι δὲν ὑπεχώρησαν: μετὰ μόνας τὰς ἰδικὰς των δυνάμεις και σήμερον ἀκόμη προστατεύουν τὰ ἰδρύματά των, και ὁ Πρόεδρος μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους του, πάντοτε δύναται νὰ στηρίζεται εις τὴν τυφλὴν ὑπακοὴν τοῦ πυρῆνος των πιστῶν του. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους ὁ Μορμονισμὸς ἔκαμε νέους ἀκολούθους, ἰδίως χάρις εις μεταναστὰς ἀπὸ τὴν Δυτικὴν καὶ τὴν Σουηδικὴν. Τὸ ἐναντίον, τὰ λατινικὰ κράτη δὲν δίδουν παρὰ πολὺ ὀλίγας «ἀδελφὰς» εις τὰ χαρέμια τῆς Salt Lake City, ὅπου δὲν εὐρίσκαται, τὸ βεβαίονον, οὔτε μία Γαλλίς.

Ἀξιοσημείωτον πρᾶγμα εἶνε ὅτι, αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐμποδίζουσι μετὰ πείσματος τὰς προσπάθειας τῆς κυβερνήσεως τῆς ὀμοσπονδίας πρὸς βελτιωτικὴν κκταστροφὴν τοῦ Μορμονισμοῦ. Δένεινε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εις τὴν αἴρεσιν αὐτῶν, ἀκόμη και ἡ πλέον λαμπρὰ, ὅπου ταῖς δίδει αὐτὸ τὸ θάρρος, ἀλλ' ὁ φανατισμὸς των, ὁ ὁποῖος τὰς κκμνει νὰ τὴν θεωροῦν ὡς τὸν πρῶτον σταθμὸν πρὸς τὸν παράδεισον.

Κατὰ τὸ δόγμα τοῦ Young αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ὑπάγουν εις τὸν παράδεισον, παρὰ διὰ μέσου των συζύγων των και ὅσας περισσοτέρας ταπεινώσεις ὑποφέρουν ἐδῶ κάτω τόσον καλλιτέραν θέσιν θὰ ἔχουν ἐκεῖ ἐπάνω. Δι' αὐτὸ ὅταν καμμία νέα κόρη αἰσθανθῆ ὅτι μέλλει ν' ἀποθάνῃ, μετὰ βίας ἐκλέγει ἕνα σύζυγον και προσπαθεῖ πάντοτε, ὥστε αὐτὸς νὰ εἶνε μετὰ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ τῆς ἐκσφαλίση καλλιτέραν θέσιν εις τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ πολυγαμία δὲν ἀρέσει διόλου εις τὰς «ἀδελφὰς» ἀλλὰ τὴν δεχονται μόνον ἀπο βεβαιότητα, εις ὅ,τι ἀνωτέρω ἀναφέρεται, και ἀπὸ ἕν εἶδος ἀδιαφορίας, ἡ ὁποῖα χαρκατηρίζει ὀλόκληρον τὴν μελαγχολικὴν ζωὴν των.

Τίποτε τὸ μελαγχολικώτερον ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς μορμονικῆς οἰκίας, μετὰ τοὺς ὑψηλοὺς γυμνοὺς τοίχους τῆς, τὰ ἄδεια παράθυρά της, και μετὰ τὴν ὄψιν της τοῦ χαρμειοῦ εις πένθος. Οἱ ἄνδρες σπανίως εἶνε εις τὰς οἰκίας των, και ἀκόμη σπανιώτερον μαζῆ μετὰ τὰς γυναῖκάς των. Ὅλα εἶνε

φέροντα ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν μονάδων ἢ μὲ αἰσθη-
ματὰ ἐγωϊστικὰ ἀνδρῶν πάσης περιωπῆς, διὰ τοὺς ὁποίους
ἕως τῶρα ἢ ἐργάτις ἦτο ὃν προωρισμένον δι' ἐκμετάλειυσιν
κάθε εἶδους.

Ἄλλ' ὅσον περισσοτέρως δυσκολίας παρουσιάζει ἐν τοι-
ούτῳ ἔργῳ, τόσον οἱ θησαυροὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῶν
ιδρυτριῶν τοῦ Συλλόγου θὰ εὑρουν τρόπον νὰ χρησιμοποιη-
θοῦν. Βεβαίως δὲ οἱ πρῶτοι τοὺς ὁποίους τάχιστα καὶ ἀμέ-
σως θὰ προσηλυτίσουν αἱ κυρίαί εἰς τὸ ὠραῖον ἔργον τῶν
θὰ εἶναι οἱ ἐξέχοντες βιομήχανοι καὶ τραπεζίται τοῦ Πει-
ραιῶς, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ θελήσουν νὰ ὑπολειφθοῦν τῶν γυναι-
κῶν εἰς τὸν ὠραῖον αὐτῶν ἀγῶνα. Ἄλλὰ καὶ ὕλικῶς καὶ
μὲ τὰ κεφάλαια τῆς πατρικῆς στοργῆς, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἔλ-
ληνες βιομήχανοι συντρέχουν πάντοτε τοὺς ἐργάτας τῶν θὰ
ισχυροποιήσουν τὸν νεοσύστατον γυναικεῖον Σύλλογον, τὸν
τόσα καλὰ προωρισμένον νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἐν ἐκ τῶν καλῶν αὐτῶν εἶναι ὅτι θὰ παρέχεται ἡ εὐ-
καιρία εἰς τοὺς Πειραιεῖς τοὺς κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπους τῆς
ἐργασίας καὶ ὀλίγον τῆς πεζότητος, νὰ ἀκούουν ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν ὠραίας καὶ λαξευτῆς ὁμιλίας ἀπὸ τὸ στόμα
ὠραίων κυριῶν, ὅπως ἦτο ἡ ὁμιλία ἡ καλλιπετῆς καὶ εὐ-
γλωττος τῆς φίλης κ. Ἐλένης Πολιτάκη, ἡ ὁποία τόσον
ἔθελεξε, ἤρεσε καὶ ἐθαυμάσθη παρ' ὄλων.

Εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ὠραῖον ἔργον ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυ-
ριῶν προλέγει καὶ εὐχεται αἰσίαν εὐόδωσιν.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΕΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Μία ἐργασία πρακτικῆ, μία δοκιμαστικῆ ἄσκησις εἰς
πᾶσαν τέχνην, τελούμενη ἐνώπιον τῶν κυριῶν τῆς Ἐνώ-
σεως καὶ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἰδοὺ αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἐ-
παγγελματικῆς σχολῆς.

Καὶ πρῶτον ὄλων τῶν μαθημάτων ἐξετάζεται ὑπὸ τῆς
ἰατροῦ τῆς σχολῆς δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου τὸ μάθημα
τῆς ὑγιεινῆς καὶ νοσηλείας. Μετ' αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς
λογιστικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελειοποιήθησαν κατὰ τὸ ἔτος
τοῦτο περὶ τὰς δέκα μαθητρίδας.

Ἐπειτα αἰτῆς Ραπτικῆς καὶ Κοπτικῆς λαμβάνουν μέτρα
καὶ σχηματίζουν χνάρια καὶ ὀλόκληρον φόρεμα, αἱ τῆς ἀν-
θοποιίας κατασκευάζουν ἀπὸ λευκὸν ὕφασμα ἄνηθ, αἱ τῆς
πιλοποιίας ἀνὰ ἓν καπέλλον καὶ αἱ τοῦ σιδηρώματος σιδε-
ρώνου ἀνὰ ἓν ὑποκάμισον ἀνδρικὸν κόλμας· ὡς κατακλείς ἔρ-
χεται τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς μὲ τὴν κατασκευὴν ὠ-
ραίων φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ μετ' αὐτὸ τὸ τῆς γυ-
μναστικῆς μὲ τὰς σουηδικὰς ἀσκήσεις διὰ τὴν τελείαν καὶ
ὑγιεινὴν τοῦ σώματος ἀνάπτυξιν.

Κατὰ βιβλίον, καμμία ὑψηλὴ σοφία, καμμία ὑπερκό-
πως τοῦ πνεύματος. Τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις οὔτε ἀπαγορεύ-
ονται, οὔτε ἀποκλείονται, ἀφοῦ καὶ ξένα γλῶσσαι διδά-
σκονται καὶ θρησκευτικῶς μορφώνονται αἱ μαθήτριαι καὶ
τὴν γλῶσσαν τῶν μανθάνουν διὰ τακτικῆς διδασκαλίας.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν δὲν διετέθησαν παρὰ δύο

ὄροι, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἤρκεσαν διὰ νὰ δώσουν τὸ μέτρον
τοῦ τρόπου τῆς πρακτικῆς ἀνατροφῆς, ἡ ὁποία ὄφειλε
μετὰ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν κάθε
Ἑλληνίδος νὰ ἔρχεται εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἀγωγῆς.

Χωρὶς τὰς γνώσεις αὐτάς, οὔτε οἰκοκυρεῖο τακτικόν,
οὔτε εὐτυχία οἰκογενειακῆ, οὔτε ἡσυχία τῆς συνειδήσεως
τῆς γυναικός, παρὰ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον ὀλο-
κλήρου γενεᾶς Ἰδοὺ διατὶ εἶπα καὶ ἐπιμένω νὰ λέγω ὅτι
κάθε πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν περισ-
σότερα τοῦ ἐνὸς δημοτικὰ σχολεῖα ἔπρεπεν ἐν ἐξ αὐτῶν νὰ
μετατρέπεται εἰς οἰκοκυρικὸν καὶ ἐπαγγελματικόν.

Χωρὶς τὴν ριζικὴν αὐτὴν μεταρρύθμισιν ἡ οἰκογένεια ἡ
Ἑλληνικὴ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑστερῇ εἰς τὸν στοιχειώδη
προορισμὸν τῆς τῆς εὐμαρείας καὶ οἰκονομικῆς διοικήσεως,
οἱ γάμοι θὰ γίνονται ἡμέρα τῆ ἡμέρα σπανιώτεροι καὶ τὰ
δικζύγια θὰ πολλαπλασιασθοῦν, θέτοντα τέρμα εἰς τὴν
ἀβίωτον ζωὴν τοῦ κακῶς διοικουμένου οἴκου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Εἰς ὠραῖαν παιδικὴν μεταμεσημβρινὴν εορτὴν προσκαλεῖ σήμερον
ἡ κ. Ἀρσινόη Παπαδοπούλου τὸν μικρόκοσμον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ αἴ-
θουσα τοῦ Παρνασσοῦ θὰ πλημμυρῆσῃ καὶ πάλιν ἀπὸ ὠραῖα καὶ χα-
ριτωμένα παιδάκια, τὰ ὁποῖα θὰ παραστοῦν εἰς παραστάσεις καὶ παί-
γνια, τὰ ὁποῖα θὰ παίξουν αἱ μαθήτριαι τοῦ Παρθεναγωγείου Φουν-
τουκλῆ, ἔργα γνωστὰ τῆς ποιητρίδας διευθυντρίδας τῶν

Ἄλλα πάλιν παιδιὰ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολεῖου θὰ κάμουν ὠραίας
ἀσκήσεις ἐνώπιον τῶν μικρῶν καὶ ἡ κ. Ἀρσινόη Παπαδοπούλου ἡ
γνωστὴ συγγραφεὺς παιδικῶν βιβλίων καὶ μελετητὴς τῆς παιδικῆς ψυ-
χῆς, ἡ διοργανόνουσα καὶ τὴν εορτὴν, αὐτὴν θὰ ἀναγνώσῃ ὠραῖαν με-
λέτην τῆς περὶ Μακεδονίας. Ἡ εορτὴ θὰ εἶναι ὠραία καὶ διὰ μεγά-
λους ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἠμποροῦν νὰ προμηθευθοῦν εἰσιτήρια εἰς τὸν
Παρνασσόν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ξεροτήγανα 1)2 σιμιγδάλι ψιλό ζεματίζετε μὲ μία κουταλιὰ βού-
τυρο λυωμένο καὶ ἀφοῦ τρίψετε καλὰ τὸ σιμιγδάλι καὶ πιτῆ τὸ βού-
τυρο, τὸ ζυμώνετε καλὰ μὲ τὸ ζουμί ἐνὸς πορτοκαλιοῦ καὶ μὲ 3—4
αὐγά. Ἐπειτα τὸ ἀσοίγατε φύλλο ἔχει πολὺ ψυλό, τὸ κόπτετε λουρί-
δες ὡς δύο δακτύλων πλάτους, τὰς τυλίζετε εἰς διάφορα σχήματα καὶ
τὰς τυγανίζετε εἰς πολὺ βούτυρο, ἕως νὰ κοκκινίσουν. Ἐχετε ἰδιαιτέ-
ρως σιρόπι καλὰ δεμένο τὰς ρίπτετε μέσα μίαν μίαν μὲ κουτάλαν,
τὰς βγάζετε καὶ τοποθετεῖτε εἰς τὴν πιατέλαν καὶ τὰς πασπαλίζετε
μὲ κανέλαν καὶ καρύδια κοπανισμένα.

ΛΑΡΥΓΓΙΚΑΙ ΩΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΡΙΝΙΚΑΙ ΝΟΣΟΙ

Ἄ ὀφρηγῆς τῆς λαρυγγολογίας, ὠτολογίας καὶ ριнологίας ἐν τῷ
Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΥΤΑΡΙΟΛΟΣ

σπουδᾶς εἰδικῶς ἐπὶ τετραετίαν τοῦ ἐπισημοτέρου κλάδου ἐν ταῖς διαση-
μοτέραις κλινικαῖς καὶ νοσοκομείοις Βιέννης, Παρισίων, Βερολίνου, Λον-
δίνου καὶ Βρυξελλῶν, ἐφαρμόζει τὰς νεωτάτας καὶ ριζικὰς καλλυμένας
θεραπευτικὰς μεθόδους. Ἐγχειρήσεις ἀναιμιακτοῦ καὶ ὄλων ἀνάδυνου.

27 Ὀδὸς Πανεπιστημίου 27

Ἄρα: ἐπισκέψεως 9—11 καὶ 3—5 1)2.

Ἡ Ἱατρὸς κ. Ἀνθῆ Βασιλειάδου μαιευτὴρ καὶ γυναικολόγος τῆς
Maternité τῶν Παρισίων ἀναλαμβάνει πᾶσαν γυναικολογικὴν καὶ
μαιευτικὴν θεραπείαν. Δέχεται ἀσθενεῖς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατὰ τὰς
μετασημβρινὰς ὥρας

Ἄδὸς Διδότου ἀριθ. 19